

Svenska
Missionskyrkan

SMU

Mission stavas passion

**Mission
stavas
passion**

www.missionskyrkan.se & www.smu.se

Svenska Missionskyrkan: 08-674 07 00, info@missionskyrkan.se

SMU: 08-545 915 30, info@smu.se

Box 6302, 113 81 Stockholm. Besöksadress: Tegnérsgatan 8

© 2008 Svenska Missionskyrkan och SMU samt respektive författare

Redaktion: Daniel Gustafsson, Göran Holmberg, Kerstin Johansson,
Anna Ljung, Göran Strömner och P-O Sveder Renklint

Fotografier: Peder Hildor

Form: Eric Persson, Svenska Missionskyrkans kommunikationsavdelning

Tryck: Tryck Partner International AB, Sandviken

ISBN 978-91-974832-4-7

Innehåll

Förord	5
Bruksanvisning	6

Följ mig 9

Guds väg – min väg, <i>Leonid Regheta</i>	12
Min väg till mission, <i>Maria Bard</i>	15
Samtalsfrågor och övningar	17

Vi är kallade 19

Goda nyheter från Jämtland, <i>Per Sundbom</i>	22
Vår största rikedom var brist, <i>Lena Huld</i>	23
Berättelser som möts, <i>Göran Strömner</i>	26
Samtalsfrågor och övningar	28

Min vision om mission, *Cora Antonio* 30

En hel värld 31

För barnens skull, <i>Jyoti Deep</i>	34
Liivi behövde Jesus, <i>Sofie Elebo</i>	36
Samtalsfrågor och övningar	38

Min vision om mission, *Göran Zettergren* 40

Vi och dom 41

Så blev det för mig, <i>Kerstin Johansson</i>	44
Rimforsa och Mukimbungu, <i>Inga-Maj H Gustafsson</i>	46
Samtalsfrågor och övningar	49

Mission stavas passion 51

Mission utomlands och i Mariefred, <i>Tomas Arvidson</i>	55
Min vision om mission, <i>Ulla Johansson</i>	57
Samtalsfrågor och övningar	58

Samtala vidare 61

Läs vidare 64

Förord

Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er. (EF 3:17–19)

Det är tillsammans med andra vi kan lära känna Kristi kärlek, menar Paulus. När vi samtalar med varandra får vi mer kunskap och djupare insikt. »Vad står det skrivet« var frågan man ställde när Missionsförbundet växte fram. Det var tillsammans man sökte svaret. Vi har genom åren ställt samma fråga när vi mött nya utmaningar och tillsammans, under Andens ledning, kommit fram till ett eller flera svar.

Nu är det dags att inbjuda till ett fortsatt, fördjupat och förnyat samtal om mission. Vi behöver ständigt fördjupa förståelsen av kallelse, motiv och metoder. Och nya tider utmanar oss att tänka nytt, att våga det annorlunda, att förnya oss.

Vår förhoppning är att enskilda, församlingar och SMU-föreningar skall få hjälp av den här boken i samtalet om mission långt borta och nära. Ambitionen är att det skall få vara en del i *Vi Vill Växa*.

Hälsningar arbetsgruppen för *Mission stavas passion*

Daniel Gustafsson

Göran Holmberg

Kerstin Johansson

Anna Ljung

Göran Strömner

P-O Sveder Renklint

Bruksanvisning

Varför skall man läsa det här?

Det här är en bok som vill stimulera till samtal om mission! Vi tror att det alltid finns ett behov av att bearbeta vad vi tror och vad vi gör eftersom det är lätt att ta tro och tradition för givet. Vet vi inte vad vi vill, låter vi oss lätt *drivas omkring av alla lärovindar* (EF 4:14), det må vara politiska eller teologiska. Därför behöver vi prata med varandra för att stå stadigt.

Vi tror också att vi lever i en ny tid för kyrkan – därför måste vi fördjupa vår förståelse av missionsbegreppet. För 100 år sedan var mission något som utfördes av missionärer från »kristna länder« bland »hedningar« långt borta i Kina eller Afrika. Men idag ser vi anorlunda på världen. När kyrkans centrum inte längre finns i Europa och när mission inte längre bara utförs av andra någon annanstans måste vi tänka om.

Med den här boken vill vi både ställa frågor och komma med påståenden. I de fem kapitlen tar vi upp olika dimensioner av missionsuppdraget som vi i arbetsgruppen tycker är viktiga. Vi har bitt ett antal personer berätta om personliga erfarenheter, om erfarenheter man gjort i församlingen eller att utmana oss med sina visioner. Kapitlen innehåller också samtalsfrågor och gruppövningar. Sist i boken finns tips på hur man kan arbeta vidare.

Hur använder man boken?

Man kan läsa den tillsammans med andra. Det är troligen det roligaste sättet att arbeta med materialet på, för då kan olika synpunkter ställas mot varandra. Och det är ju så vi utvecklas. Läs den i styrelsen, missionskommittén eller hemgruppen. Ta gott om tid för samtal och bön. Gör gärna de övningar vi föreslår.

Man kan också läsa den på egen hand. Det är kanske det tråkigaste sättet att använda den på, för vem skall man då samtala med? Men ibland har man ingen i närheten och då skall man naturligtvis hellre läsa den än avstå.

Man kan använda delar av den till bibelstudier, andakter och predikningar. Varsågod och ta! Och vänta inte till annandagsinsamlingen då alla förväntar sig att det skall handla om mission. Nej, ta upp ämnet lite nu och då.

Till boken hör fem affischer med bilder som vill väcka tankar och känslor. Sätt upp dem i er kyrka som en »appitretare« för ett samtal om mission.

Vad gör man när man läst?

Det är nu det riktigt spännande börjar. För, ärligt talat, hur roligt är det att läsa kokböcker om man aldrig får laga mat? Det är sedan ni läst boken som ni kan börja genomföra allt ni kommit på.

Starta där ni är. Vad kan ni göra på egen hand? Hur kan vardagslivet, privatekonomin och de personliga prioriteringarna förändras? Lägg inte för stora krav på er själva utan inse att alla långa resor består av många små steg.

Vad kan ni göra i er församling? Vad händer när ni tänker mission på er ort? Hur ser er omgivning ut och vad är er kallelse till den egna bygden och världen? Hur skall ni genomföra det ni tänker? Behöver ni prata med någon? Skall ni ta upp frågan på ett församlings-/föreningsmöte?

Vad vill ni skicka vidare till Missionskyrkan och SMU? Vår förhoppning är att vårt gemensamma missionsarbete kan påverkas. En tanke är att ert arbete med den här boken kan vara ett bidrag till processen mot en ny målbild för Missionskyrkan, efter 2010.

Vill ni ha ett ord med i laget när den nya målbilden formuleras skall ni höra av er till Missionskyrkans missionsavdelning. Gör detta helst under 2008.

Vill ni ha hjälp i ert samtal om den här boken, ta kontakt med Missionskyrkans utbildningskonsulenter.

Du hittar adresser och telefonnummer till missionsavdelningen och utbildningskonsulenter på www.missionskyrkan.se.

Ja, nu kan ni sätta igång – vi önskar er ett spännande samtal!

Följ mig!

Följ mig!

JESUS INBJÖD MÄNNISKOR att följa honom. »Följ mig« sa han till fiskare och tullare, rika och fattiga, hetlevrade och försiktiga. Och man följde honom!

Att vara en kristen handlar fortfarande om att följa Jesus. Inte för något tvång om att man måste uppfylla vissa tunga plikter, utan för att man vill älska Jesus! När man försöker att följa honom och leva som han gjorde förstår man snart hur mycket andra människor betydde för honom. Hans eget liv gick verkligen ut på att finnas till för andra. Hur tog det sig uttryck?

Jesus **predikade och berättade liknelser** om Guds rike för större eller mindre grupper. Och han gav sin tid åt många olika sorters människor – en utländsk kvinna, en föraktad tullindrivare, en medlem av regeringen och en officer i ockupationsmakten.

I evangelierna kan man läsa om allt gott Jesus **gjorde**. Han fick lama att gå, blinda att se och gav mat till tusentals människor.

Det fanns alltid människor runt honom. Han **samlade** tolv lärjungar som han delade det mesta med. Dessutom fanns det fler lärjungar i en större grupp. Han sa nästan aldrig nej till den som behövde honom och han var inte för fin för att umgås med fattiga människor.

De som hade makt och som använde den till att förtrycka andra **utmanade** han. Jesus gick hårt åt sin tids religiösa fanatiker, fari-séerna. En gång kallade han kung Herodes för »den räven«. Men han

Följ mig!

bråkade inte för sakens skull – han gjorde det för att försvara de som var utsatta.

Jesus **nytolkade** traditionen och skrifterna. Flera gånger sa han: »Ni har hört att det blev sagt ... Men jag säger er ...« Ibland gjorde han en skärpning, ibland en mildring. När han nytolkade hade han alltid människors bästa för ögonen.

Han **överskred ständigt gränser** som människor satt upp. Han hjälpte utlänningar, tog kvinnor på allvar, satte barn i centrum och så vidare. Han visade att för Guds kärlek finns ga gränser.

Han var **beredd att lida** för sin övertygelse. Trots att han utsattes för flera mordförsök fortsatte han. Han gick medvetet rakt in i maktens centrum, högst medveten om den sannolika utgången. Han älskade människor så passionerat att han var beredd att dö för dem.

Men han **hade också ett privatliv**, tillsammans med Gud och nära vänner. Trots att människor trängdes omkring honom kunde han gå undan för att be. Inför viktiga beslut tog han sig gott om tid för bön och gick ibland iväg med sina lärjungar för att få tid för återhämtning.

Att följa Jesus betyder alltså att sätta andra människor i centrum för sitt liv. »Som Fadern har sänt mig sänder jag er«, sa han (**JOH 20:21**). Vad betyder det för oss idag? Det är det som det här materialet handlar om! Vi vill få dig som läser att fundera på hur vi som enskilda, föreningar, församlingar och kyrka skall tala, handla och utforma vår gemenskap utifrån Jesu missionsbefallning.

Guds väg – min väg

– Leonid Regheta, missionär i Ryssland
genom Evangelical Covenant Church i USA –

JAG VILLE INTE bli missionär. Jag växte upp i en underjordisk, förföljd kyrka i det forna Sovjetunionen. Där såg jag hur svår och ansträngande en tjänst i kyrkan kan vara och vilket ansvar det innebär. Jag ville ha roligt och var för lekfull för att se mig själv som missionär. Ändå har jag alltid velat bli predikant. Sedan barndomen har jag varit fascinerad av hur Gud kan använda förkunnelse för att inspirera, leda, undervisa, styra, övertyga och trösta sin kyrka.

Vi hade inte många utbildade och skolade pastorer i vår underjordiska kyrka, men när den Helige Ande talade genom en predikant så visste hela församlingen att Gud manifesterade sig inför oss. Det finns ett mysterium i hur en god förkunnelse föds och framförs – jag kunde aldrig förstå mig på det genom att bara betrakta det. Kanske var det därför jag bestämde mig för att själv börja predika. Kanske var det så att Gud grep mig och fångade min uppmärksamhet. I vilket fall var jag tolv år när jag predikade för första gången.

I november 1989 kom jag till USA och efter min examen från Roosevelt High School och University of Washington School of Business i Seattle bestämde jag mig för att skjuta upp min karriär i ett år. Redan innan jag hade tagit min examen fick jag ett arbete på en bank och efter åtta månader fick jag ett erbjudande att bli filialchef. Men jag ville förverkliga min dröm om att tjäna Gud på heltid under

ett år innan jag gick vidare i karriären. Inte för att jag kände mig tvingad, utan för att jag ville ge min tid till Herren och frivilligt göra något för Guds rike.

Det var inget enkelt beslut. Å ena sidan fick jag alltså ett erbjudande om något som jag hade drömt om länge, en högre befattning som skulle kunna bli ett bra steg i min karriär. Det är ju faktiskt inte många studenter som erbjuds att bli filialchef bara tre månader efter examen. Å andra sidan fick jag äntligen ett tillfälle att göra något för att uttrycka min tacksamhet för vad Gud hade gjort i mitt liv.

Jag tror verkligen att det är möjligt att tjäna Gud som tandläkare, ingenjör eller advokat. Jag tror att en ingenjörs tjänst kan vara lika viktig för Guds rike som en pastors. Vi måste bara försäkra oss om att det är i enlighet med Guds plan för våra liv. När Guds plan blir vår plan kan vi bygga upp Guds rike och varandra genom våra yrken.

Hur skulle jag göra? Jag måste välja antingen/eller och jag visste att mitt val skulle få långtgående konsekvenser. Men jag visste inte hur långtgående. Vad jag än valde skulle jag bli välsignad, tänkte jag.

Eftersom jag just hade tagit examen ville jag se mig själv som vuxen och handskas med mitt dilemma som en sådan. Jag tog varken råd från mina föräldrar eller min pastor utan bad Gud att tala personligt till mig, utan mellanhänder. Jag ville höra Guds röst i mitt liv.

Jag bad och bad ända tills den Helige Ande ställde tre enkla frågor. Den första frågan var: »Leonid, vill du göra något för Gud för att visa uppskattning för allt som Gud har gjort i ditt liv?« Jag svarade: »Självklart Herre, det är precis vad jag vill!« Den andra frågan var: »Vad kommer du att få offra om du reser till Sibirien?« Tyst för mig själv tänkte jag på allt jag hade strävat mot, alla mina kontakter, BMW:n jag skulle köpa och det sköna liv jag såg fram emot. Så kom den tredje frågan: »Om du är beredd att offra allt genom att åka till Magadan, tror du då att Gud kommer att ära dig mera än om du offerar något litet och obetydligt?«

Jag dröjde med att besvara den tredje frågan då jag visste att mitt

svar skulle avgöra mitt nästa steg i livet. Helt plötsligt var inte frågan om jag skulle åka till Magadan eller inte, utan hur mycket jag var villig att offra för att visa hur mycket jag uppskattar allt Gud har gjort för mig. Efter att ha tänkt länge på saken svarade jag: »OK, jag åker till Magadan, Herre.«

Jag lämnade alltså mitt arbete och flög till Magadan i östra Sibirien för att tjäna som värd och administratör för St. James Bible College och New Life Radio Station.

Det var under mina två år i Magadan som Gud förändrade mitt liv totalt. Som aldrig tidigare började Gud visa sina andliga principer för mig. Helt plötsligt fann jag mig organisera ungdomskonferenser, bönemöten och träffar en gång i månaden för pastorer från några församlingar. Jag evangeliserade och predikade i staden och förorterna, ledde en liten bibelstudiegrupp, vägledde andra, vittnade för stadens ledning och predikade på lokalteve och lokalradio. Jag kunde inte föreställa mig att Gud kunde göra allt detta genom mig!

Efter nära två års arbete och mycket bön och eftertanke så insåg jag att Gud kallade mig till seminariestudier och heltidsarbete. Så jag började studera på North Park Theological Seminary i Chicago och sedan blev jag missionär i Ryssland.

Det är nu tio år sedan Gud kallade mig till tjänst. Det bästa är att fortfarande höra Guds röst och följa den.

Min väg till mission

– Maria Bard, kommunikatör på PMU InterLife –

NÄR JAG VAR liten tog min mormor och morfar med mig på missionsmöten hos den lilla församlingen som de tillhörde. Som jag minns det var missionärerna alltid kvinnor som hade blommiga klänningar på sig, de var lite äldre och såg aningens tråkiga ut, i alla fall tills de började tala. Så fort de började berätta satt jag som ett tänt ljus, vilket var ganska ovanligt för en överaktiv sjuåring. Det var något med det de sa som fångade mig och som sedan dess hållit mig kvar.

Dessa kvinnor gav de mest fantastiska skildringar om farliga djur, spännande händelser och framförallt om hur Gud på mirakulösa sätt grep in i deras och andras vardag. Som det barn jag var, applicerade jag på direkten det jag hörde på mitt eget liv och fick till min förvåning också se hur Gud gav mig såväl stora som små bönesvar.

Allt eftersom jag växte upp blev jag allt mer medveten om orättvisorna i vår värld. Det gjorde mig upprörd och jag förstod hur viktig Jesus är. Med hans kraft så var ju inget kört, ingen människa eller situation var förlorad eller omöjlig. Jag var säker på att Jesus och jag kunde påverka globala orättvisor. Om Jesus använt mig här hemma måste han ju kunna göra det i andra delar av världen också?

Min naiva bild av världen och den totala tilltron till Jesu kraft har under årens lopp fått många tårnar och idag äger jag inte den totala tilliten. Men hur det än är så gav berättelserna jag fick höra och mina

egna erfarenheter mitt liv en inriktning. De gav en stark längtan efter att få vara med och förändra orättvisa situationer.

Även om jag ibland nästan tappar tron på den positiva förändringen så kommer jag i slutändan ändå inte från det hopp som etsat sig fast i mitt inre. Det som grundar sig i det jag hört och sett.

Mission är inte intressant utifrån hur vi klassificerar det eller vilka fack vi vill få in den i. Är det en nationell eller internationell angelägenhet? Handlar det om att starta kyrkor eller att arbeta socialt?

Mission börjar i min egen relation till Jesus och insikten om att jag med Guds kraft kan vara med och förändra världen till den rättvisa, jämlika plats han tänkt att den skall vara. Dessa blir då de revolutionerande ord jag vill sätta min tillit till:

Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att fram-bära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren (LUK 4:18-19).

Samtalsfrågor och övningar

»FÖLJ MIG« HETER det här kapitlet. Missionsuppdraget börjar med att följa Jesus.

- I den första texten kan man läsa om hur Jesus själv levde uppdraget. Tycker ni att beskrivningen stämmer?
- »Som Fadern har sänt mig sänder jag er«, sa han. Vad betyder det för oss idag? Vad skall vi säga? Vad skall vi göra? Hur skall vår gemenskap se ut? Vem behöver vi utmana? Vilka nytolkningar behöver vi göra för att evangeliet, det glada budskapet, skall vara relevant i dagens värld? Vilka gränser måste vi våga oss över? Och vilket pris är vi beredda att betala för vår övertygelse? Våga tänka fritt!
- Att han talade, gjorde mycket gott, samlade människor omkring sig och så vidare är väl inget nytt. Hur kunde det provocera så att man var beredd att döda honom? Skulle han provocera idag? På vilket sätt? Vilka skulle bli provocerade?
- Leonid Regheta berättar vad det betydde för honom att följa Jesus. Hur reagerar ni på hans berättelse? Blir ni glada, förvånade, utmanade ...? Hur kan kristna i våra systerkyrkor hjälpa oss att leva vår tro i vårt land?
- Maria Bard berättar om sin väg och nämner Jesu ord från **LUK 4:18–19** som sin »missionsbefallning«. Vad skulle hända om ni tar samma ord som er »missionsbefallning«?

MISSION STAVAS PASSION

- Att följa Jesus får konsekvenser, det har vi läst. Berätta för varandra vilka konsekvenser det har fått för er personligen. Ge varandra gott om tid att berätta och avbryt inte.
- Dela in ert rum i fyra delar. De som tycker att det viktigaste i missionsuppdraget är att vittna om Jesus med ord ställer sig i ett hörn. De som tycker att det viktigaste är att hjälpa praktiskt ställer sig i ett hörn. De som tycker att det viktigaste är att forma en bra gemenskap där människor får vara sig själva ställer sig i ett hörn. De som har svårt att välja ställer sig i ett hörn. Samtala med varandra om varför ni har ställt er i de olika hörnen? Går det att säga att något är viktigare än något annat?

Vi är kallade

Vi är kallade

DET HÄNDER ATT vi tror att missionsuppdraget bara kan genomföras på ett enda sätt. Ibland betonar vi vittnesbördet så starkt att vi glömmer handlingarna. Andra gånger betonar vi handlingarna, men glömmer hur viktiga orden är. Ofta ser vi inte betydelsen av den kristna gemenskapen.

När vi överbetonar ett sätt, skapar vi lätt känslan hos oss själva eller andra av att vissa inte duger.

När man läser vad Paulus skriver om församlingen och dess många tjänster och yttringar ser man att mångfalden är en tillgång. Ta hans bild av kroppen i **Första Korinthierbrevet, kapitel 12**. Där tar han upp risken att vi räknar bort oss själva när vi märker att vi inte liknar någon annan. Han tar också upp risken att vi räknar bort andra som inte liknar oss. Båda förhållningssätten är fel, påstår han. Poängen med olikheterna är att vi tillsammans kompletterar varandra. Precis som de olika kroppsdelarna hör ihop och är beroende av varandra hör vi ihop och är beroende av varandra och Jesus. ”Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta”, skriver han i vers 7. I Guds ögon är ingen utelämnad eller hopplös, alla är kallade.

Därför behövs vi alla som enskilda i missionsuppdraget, med våra olika personligheter, gåvor och resurser. Se på dig själv som en gåva till gemenskapen i församlingen, samhället och världen. Gud vill något särskilt med dig! Våga tro att du har gåvor som Anden redan gett

Vi är kallade

och våga tro att det finns nya gåvor att upptäcka. Våga pröva nya vägar, det är kanske Anden som lockar dig att vara till nytta.

Därför behövs vi alla som församlingar i missionsuppdraget. I Missionskyrkan finns friheten för den enskilda församlingen att utveckla sin egen karaktär. Att församlingarna är olika är inte ett problem, det är en tillgång. Det är stor skillnad mellan olika orter och för att fungera i sitt sammanhang behöver församlingarna ha olika karaktär och verksamhet. "Nådegåvorna är olika, men Anden densamma. Tjänsterna är olika, men Herren densamme. Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt", skriver Paulus i vers 4–6. Våga tro att Anden har gett er gåvor så att ni kan vara till nytta på er ort. Se dem också som gåvor till hela kyrkan eftersom vi hör ihop och är beroende av varandra i Kristi kropp. Våga tro att Anden vill fortsätta leda er, vem vet vad som kan hända då.

Goda nyheter från Jämtland

– Per Sundbom, före detta föreståndare och
ordförande i Lits Missionsförsamling –

GLESBYGD ..., **GLES BYGD** ... inte så många hus, gårdar och inga höghus bredvid varandra. Människor bor i och omkring Lit, vår by två mil utanför Östersund. Periodvis doftar det underbart av naturen, andra tider luktar det gödselslam och diesel, skoter och älgjakt. Optimism och framtidstro präglar tillvaron, företagsamheten blommar.

Mitt i byn står Missionshuset som det gjort i snart 100 år. Många människor har funnit sin tro där och fortfarande finns verksamhet kvar i form av trivselkvällar. Församlingen är visserligen upplöst och administrationen är flyttad till den stora församlingen i Östersund, men människorna finns kvar och trivselkvällarna är välbesökta. Folk kommer från andra byar för att lyssna till sången och vittnesbördet om Jesus. Musikutbudet är brett och det tycks vara mycket uppskattat.

Man kan dra en parallell till missionsarbetet i andra världsdelar där folk färdas långa sträckor för att lyssna till evangeliet. Avstånd tycks inte vara hindrande om man tycker något är viktigt.

Bomma inte igen ditt kapell eller missionshus. Håll ljuset brinnande, håll en dörr på glänt så länge det någonsin går. Människorna i bygden finns kvar. Du vet inte vad framtiden bär med sig.

Mission kan vara att på nästa möte fråga om din bänkgrenne kan baka en sockerkaka till kyrkkaffet om två veckor. Genom det personliga mötet når du långt, längre än du anar. Gör de små, oväntade sakerna och undret kan ske.

Vår största rikedom var brist

– Lena Huld, Pastor i Styrö Missionskyrka –

YTTERST I HAVET på Sveriges västsida finns en liten missionsförsamling. För några år sedan insåg man allvaret i sin situation. Medelåldern blev allt högre, krafterna avtog och medlemsantalet blev allt mindre. Samtidigt bedrev församlingen ett stort scoutarbete med hjälp av ledare från samhället. Det man inte ville var att bli en av de många upplösta församlingar som varje år rapporteras till kyrkokonferensen.

Sexton församlingsmedlemmar med en medelålder på 80+ och ett aktivt par i femtioårsåldern tog beslutet att ta steget ut i det okända. Pengar söktes, en pastor anställdes och 2002 påbörjades arbetet.

Och vår största rikedom var brist. Det har varit och är fruktansvärt svårt men kanske vår enda eller största möjlighet? »Vad skulle du önska av en omstartad Missionskyrka?» blev en viktig fråga i kommunikationen med öns invånare. Som Jesus frågade Bartimaios: »Vad vill du att jag skall göra för dig?» (**MARK 10:51**) Sökandet efter nya former, ett relevant språk och mötesplatser för samtalet om tro och gudserfarenhet i vår tid bar arbetet vidare. Och gör det än.

En önskan om att människor skulle känna sig inkluderade i kyrkorummet under samlingar av olika slag resulterade i en varsam renovering av kyrkan. Många samtal fördes om allt från attityder till symboler. Möbleringen kom att ändras till cafésittning. Samtalen fortsätter mer obehindrat om vi slipper förflyttning eller ommöblering till fiket.

Ja, samtalet i olika sammanhang och på olika sätt har varit oerhört viktigt. I samtalen har vi fått påtala vikten av att sörja det som inte längre är, att inte känna igen sig, att förändring är svårt, men oundvikligt. Vi har i samtal gjort det möjligt att påverkas av varandras olika sätt att tänka i den allt mer växande grupp som ser Styrös Missionskyrka som sin kyrka. I samtal har tro fått bekräftas. Att alla frågor får uttalas, att allt går att fundera över tillsammans, hoppas vi är en självklarhet. I samtal får bibeltexter bli levande och delade på ett sätt som påverkar livet.

Formerna för delande och samtal har varit många, allt från samtal i gudstjänsten, storforum, cafékvällar som rör livets små och stora frågor, musik i sommarkväll, samtalsgrupper, helger för gemenskap och fördjupning till enskilda själavårdssamtal. Inte minst viktigt är alla de spontana samtal som sker i livsmedelsaffären eller på båten där man berättar om varför man tycker att det är viktigt med en kyrka som lever.

Vi försöker arbeta med många uttrycksformer. Redan hösten 2002 arrangerade vi vår första konstutställning på öns hembygdsgalleri. Temat var **Tro** och drygt tjugo konstnärer och konsthantverkare ställde ut vad som för dem var tro. Flera utställningar har följt. De olika uttrycken för våra innersta frågor har hjälpt oss att fördjupas och breddas i vår tro.

I dag har Styrös Missionskyrka vuxit med arton nya medlemmar. Dock säger medlemstal bara en liten del av allt som sker. Fortfarande är vi alldeles för få för att egentligen orka det arbete som pågår. Framför oss ligger flera tuffa utmaningar. En är att bygga kyrka – även fysiskt. Gud hjälpe oss! Och tack för att vi får vara med!

I alla former och uttryck som ständigt ändras och växlar i vårt arbete finns ord som stadigt upprepas: »Herren välsigne dig och bevara dig ...« Och välsignelsen sägs till var och en in i den situation som just nu råder.

Vi är kallade

Vad är det som gör att en till åren kommen församling vågar sig ut i det okända? Kanske vi kan låna en bild från en svunnen tid och som finns i öns historia: När man skulle fiska med snurrevad var man tvungen att söka gott ankarfäste. En botten som höll ankaret under extrema påfrestningar. Annars äventyrades både arbete och liv. Församlingen har sett många gästande pastorer med olika personligheter och teologi komma och gå. Vindar har vänt, blåst upp och mojnät. I allt har funnits en djup förankring i tron på en Gud som upprättar, befriar och som verkar på skilda sätt och genom olika former.

Snurrevadsfisket har för länge sedan övergått i annat fiske med andra typer av redskap. Nya bilder behöver skapas som berättar om Gud som bär mitt liv.

Berättelser som möts

– Göran Strömner, församlingskonsulent för
Svenska Missionskyrkan/SMU, Mellansvenska distriktet –

»FANTASTISKT, DET HÄR är ju vad jag längtat efter i alla år!«

Jag minns de orden från en trogen församlingsmedlem som hade varit ledare i en Alphagrupp för första gången. Orden tolkade mångas glädje att ha hittat en plats att samtala om livet och om tron. Det välgörande i att få mötas i en grupp där det inte är förutsägbart vad de andra tror. Glädjen att församlingen äntligen funnit en väg till samtal om tro med människor som inte tidigare setts i kyrkan. Vi hade upptäckt vilken livgivande dynamik det är i den lilla gruppen där ärliga berättelser möts.

Så sant uttrycket »människan är en berättelse« är. Och berättelsen pågår, ofta med dramatik under ytan, i allas våra liv. När ord ges för längtan, för det som gjort ont, för tro som legat gömd – då berörs vi, då uppstår gemenskap, då växer människor. Det behövs en rörelse som upprättar platser i vår tid där våra berättelser möts. Det är i sig en mission.

»Det hände något särskilt med mig under Alphahelgen.«

Genom åren har vi hört det uttrycket från många av deltagarna i Ockelbo. Berättelser som möts handlar också om att få möta Jesusberättelsen. I Alphahelgen blir det tydliggjort att kristen tro inte bara är samtal och tankar om Gud, vi får också be om att fyllas av Guds Ande och personligt *erfara* Gud.

Vi är kallade

Den stora berättelsen om Jesus berör allas våra livsberättelser. Johannes sammanfattar evangeliet i orden: »Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.« (JOH 3:16)

Därför ser kyrkan det som en mänsklig rättighet att få höra glädjebudet om Jesus Kristus, Guds Son.

Ockelbo missionsförsamling har sökt vidare i möjligheter för den lilla gruppen att utvecklas och ta plats. Det har startats hemgrupper som gett struktur för gemenskap i församlingen. Det har startats samtalsgrupper under temat »Livets pärlor« där Martin Lönnebos Frälsarkrans är utgångspunkten. Så genialiskt det är att med pärlor på rad få hjälp att samtala om hopp, kärlek, tro och allt vardagligt som hör livet till. Och att bjuda in vänner och bekanta även om de inte är vana kyrkbesökare, det är fint. I berättelserna möts vi.

»När pratar vi med varandra om tron och det som känns viktigt i livet? Det är sånt vi längtar efter att få prata om!«

Detta hörs från flera håll i våra kyrkor. I Mellansvenska distriktet av Missionskyrkan och SMU har vi gjort en medveten satsning på att stödja och utveckla livsnära smågrupper. Det är en del av vårt missionsuppdrag. Och vi har mött gensvar. På många håll görs nu tydliga satsningar för smågruppsliv. Med glädje ser vi på den vägledning Missionskyrkan nu ger i redskapet »Livsnära samtal«.

Att vi är kallade, handlar om att var och en har en livsberättelse och att vi skall vara ärliga mot den i mötet med andras berättelser.

Under kapitlet »Samtala vidare« kan ni hitta en kortfattad presentation av de här nämnda redskapen:

- Frälsarkransen
- Alpha-kursen
- Livsnära samtal

Samtalsfrågor och övningar

»VI ÄR KALLADE« heter det här kapitlet. Vi är olika som individer och församlingar och det är en tillgång att vi utför uppdraget på olika sätt.

- »Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta«, skriver Paulus. Det är värdefullt att bli sedd av andra för att upptäcka och bekräfta sina gåvor. Gör därför denna lekfulla övning: Lägg ut ett papper för var och en i gruppen med personens namn på. Sedan får alla gå runt i rummet och skriva uppsmuntrande hälsningar på de olika pappren om vilka olika gåvor varje person har, vad hon/han är bra på och kanske kallad till.
- Nådegåvorna, tjänsterna och verksamheterna är olika, skriver Paulus också. Ta nu ett stort papper och skriv er församlings namn på det. Låt sedan alla skriva vilka gåvor församlingen har, vad församlingen är bra på och vad den är kallad till. Samtala om vad ni skrivit.
- Varför inte göra samma sak en gång till? Men skriv nu Svenska Missionskyrkan och SMU på pappret. Vilka är våra gåvor, vad är vi bra på och vad är vår kallelse? Samtala om vad ni skrivit.
- Berättelsen från Lit avslutas: »Gör de små oväntade sakerna och undret kan ske.« Låt var och en i gruppen berätta om små saker ni mött som gjorts med stor kärlek och vad detta har betytt för er.

Vi är kallade

- Frågan »Vad skulle du önska av en omstartad Missionskyrka?« ställdes till Styrsöborna. Lek med tanken att ni får börja om. Vad skulle ni önska av en omstartad kyrka på er ort?
- I »Berättelser som möts« talas om möjligheten att upprätta platser där både människors berättelser och Jesusberättelsen möter varandra. Har ni några sådana platser? Vad skulle ni vilja skapa? Kan ni använda er av metoderna Alpha, Frälsarkransen eller Livsnära samtal som presenteras sist i boken?
- Sätt er två och två och gör ett litet rollspel där ni hamnat tillsammans på ett tåg och i samtalet ställs frågan rakt: »Varför är du kristen?« Svara kort, det är bara någon minut tills du ska stiga av. Byt sedan roller.
- Gör ett nytt rollspel, två och två. Den ene, som genom ert samtal blivit intresserad av den kristna tron, säger plötsligt: »Hur ska jag göra då om jag vill bli kristen?« Vad svarar du? Byt sedan roller.
- Till sist kommer en uppgift som var och en kanske kan få som hemläxa. Du har fått möjligheten att formulera texten på mjölkpaketet som skall gälla under en månad nästa halvår. Rubriken är: »Evangelium – matnyttigt från kyrkan.« Vad skriver du?

Min vision om mission

Jag drömmer om att kunna leda min kyrka i den här världen till en levande gemenskap, samtidigt som den är öppen mot det omgivande samhället. Jag drömmer om att män och kvinnor skall värdesätta varandra utan hänsyn till åsikter eller etnisk tillhörighet. Samtidigt vill jag bidra med mitt till att vidga förståelsen för vad evangelisation är. Att det inte bara är en andlig angelägenhet utan något som tar gestalt i både kropp och själ.

Min vision är en kyrka som likt profeterna ger röst åt dom som ingen röst har. En kyrka som i sin undervisning värderar vårt urgamla kunskapsarv inom ramen för kärlek, respekt och ärlighet. En kyrka som de regerande lyssnar till, så att politiska beslut leder till förändringar i riktning mot Guds rike.

Cora Antonio, Missionsföreståndare i Moravakyrkan, Nicaragua

En hel värld

En hel värld

VISST ÄR DET mysigt att låsa ytterdörren en fredagskväll, tända ljus, äta något gott och bara ha det trevligt tillsammans med goda vänner? Inget som stör, inga konflikter, ingen som klagar. Visst är det mysigt i kyrkan med lovsånger, kyrkkaffe och snälla människor? Men tänk att ha det så jämt, man skulle bli tokig! Hur skall man kunna växa som människa om man aldrig behöver ta i? Hur skall den som blir utanför kunna växa och ha det bra? Och hur skall världen bli som Gud tänkt sig om ingen är beredd att jobba för det?

Jesu lärjunge Johannes berättar att när lärjungarna hade låst in sig så uppenbarade sig Jesus för dem och sände ut dem. Några veckor senare fick de nya krafter och förmågor genom Anden. Sedan gav de sig i kast med uppdraget; de predikade och botade sjuka. Och trots att de blev utsatta för förföljelse och blev förbjudna att predika så fortsatte de. »Vi kan inte tåla vad vi har sett och hört!« (APG 4:20)

Så har det fortsatt genom kyrkans historia. Vi låser in oss, stänger ute den omgivande »farliga« världen. Då kommer Jesus och utmanar oss! Själv verkade han aldrig rädd för att ge sig i kast med de svåra frågorna. Och vill vi följa honom är det dit han leder oss. Vi är inte utlämnade åt oss själva, vi har Anden och vi har varandra. Men visst, man kan fortfarande känna sig osäker. Ingen har facit och kan i förväg säga att »sen levde de lyckliga i alla sina dagar«.

Representanter för vår indiska systerkyrka, Hindustani Covenant Church (HCC), var i Sverige för att med sina erfarenheter hjälpa oss

i Missionskyrkans och SMU:s ledning att tänka framåt. De ställde frågan: »Vilka är de största behoven i ert samhälle?« Vi arbetade med frågan ett tag och kom fram till en lista med behov. Då frågade de: »Vad skall Missionskyrkan och SMU göra för att möta dessa behov?« Sedan berättade de att det var just så de själva hade gjort för att vara en relevant kyrka i sitt eget samhälle. Får siffrorna tala är HCC en relevant kyrka eftersom medlemsutvecklingen har varit stor under senare år.

Att följa Jesus påverkar hur vi lever. »Om en broder eller syster är utan kläder och saknar mat för dagen, vad hjälper det då om någon av er säger: 'Gå i frid, håll er varma och ät er mätta', men inte ger dem vad kroppen behöver?« (JAK 2:15–16). Att följa Jesus är att brottas med integrationsfrågor, den globala uppvärmningen, hiv och aids, möten mellan religioner, jämlikhet ... Vad skall vi göra i ett samhälle där människor blir »fullare, fetare och fattigare?« Vad skall vi göra i en värld där klyftorna ökar och våld fortfarande är en vanlig metod för att försöka lösa konflikter?

Det sämsta vi kan göra är att bara sätta oss och tro att det inte betyder något vad vi än gör. Nej, vi kan inte förändra hela världen, i alla fall inte på en gång. Nej, vi kan inte svära oss fria från att vi har del i det som bryter ner och förstör. Men sluta för Guds och människors skull inte upp med det goda som är möjligt att göra! För den som får del av gemenskapen, hjälpen och stödet kan just det vara skillnaden mellan ett liv i antingen ensamhet eller gemenskap, i förnedring eller värdighet och mellan död eller liv.

Känns det som du tröttnat? Glöm inte bort att »efter hans löfte väntar vi på nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor« (2 PETR 3:13)!

För barnens skull

– Jyoti Deep, pastor i Hindustani Covenant Church, Indien –

DE FRÄMSTA ORSAKERNA till att jag blev pastor är Guds nåd och mina föräldrars böner. Man har berättat för mig att det var många pastorer hemma hos oss den dag jag föddes 1971. När jag hade fötts bad de och överlämnade mig till Herrens tjänst. Det var också mina föräldrars innerligaste önskan att jag, deras äldste son, skulle tjäna Herren. Under min uppväxt berättade de för mig att jag skulle komma att arbeta för Guds rike som vuxen.

Redan som barn tog jag emot Jesus Kristus som min personlige frälsare. Jag ville tjäna Gud även om jag som barn inte förstod djupet i detta. Många gånger upplevde jag Guds nåd i mitt liv, vilket stärkte mig i min tro på Jesus. Under senare delen av min skoltid fick jag ett tillfälle att vara med på en konferens för pastorer och evangelister. Det var då jag bestämde mig för att helt och hållet tjäna Gud. 1998 slutförde jag mina studier och sedan dess har jag tjänat i Hindustani Covenant Church i Indien.

Många fattiga och marginaliserade människor – särskilt barn – tvingas leva under mycket svåra förhållanden. Deras situation har alltid utmanat mig att arbeta för dem. Det finns tusentals fattiga människor i Indien som kämpar för att få ihop till ett mål mat om dagen, som inte har kläder eller någonstans att ta vägen. De är de mest utsatta vid naturkatastrofer. Till råga på allt är de politiskt, socialt och ekonomiskt exploaterade.

Många barn lider och dör på grund av undernäring. Otaliga barn tillbringar sin barndom på soptippar, i farliga fabriker eller på marknader för att arbeta och bidra till familjens försörjning. Det händer ofta att barn exploateras sexuellt eller på andra sätt utan att någon bryr sig. Många föräldralösa barn förblir osynliga. Dessa barn behöver utbildning, hälsovård, yrkesutbildning, hjälp att försörja sig och hjälp att bli medvetna om sig själva och samhället. Dessutom behöver de nås av evangeliet.

Jag skulle vilja utmana Svenska Missionskyrkan och SMU att fortsätta be för och stödja de fattiga och utblottade barnen i Indien för att ge dem en stråle av hopp.

En stor utmaning för oss som kristna och kyrka i Indien idag är att arbeta i ett samhälle där religiösa fundamentalister bjuder stort motstånd. Det är verkligen en utmaning att bemöta missuppfattningen att det enda syfte kristna och kyrkan har med sitt arbete är att omvända människor. Det finns ett politiskt tryck på kyrkan. En annan stor utmaning är att arbeta för kyrkans enhet, att ta bort de murar som finns mellan kyrkorna.

Liivi behövde Jesus

– Sofie Elebo, deltagare i »Step of faith«, en del av evangelisationssatsningen »Våga tro« –

DET VAR EFTERMIDDAG med strålande sensommarsol som värmdes träbänkarna i gräset utanför ett slitet kulturhus i Estland. Vårt team med svenskar, ester och ryssar hade varit runt i byn och bjudit in till möte och allt eftersom musiken hördes starkare började bänkarna fyllas. Jag stod lite i utkanten av mötet vid kaffebordet när jag först fick syn på henne, en medelålders kvinna med sliten klänning som satt med sin son, rak i ryggen och lyssnade intensivt på predikan. När jag gick emot dem möttes våra ögon och vi log. På något sätt var det som om vi redan kände varandra. Jag slog mig ned bredvid henne och vi lyssnade tillsammans på predikan.

Efteråt gjordes en inbjudan till dem som ville lära känna Jesus. Jag frågade kvinnan om hon ville ha förbön. Hon såg på mig och skakade försiktigt på huvudet – engelska förstod hon inte alls. Snart kom en estniska från teamet och översatte. Vi pratade tillsammans en stund och det visade sig att Liivi, som kvinnan hette, behövde bön. Hon levde ett hårt liv, jobbade långa dagar för att försörja sig själv och sin handikappade son, hennes ögon avslöjade smärta. Hon behövde Jesus, förklarade hon stilla. Vi höll om varandra där på träbänken och vi bad till Jesus. Vi visste att han är den ende som kan hela brustna hjärtan. Tårar föll nerför våra kinder, och vi visste att Jesus var med, mitt ibland oss.

Efter bönen log vi genom tårarna och på något sätt fanns lätt-naden där som kommer när de inre bördorna inte trycker längre. Liivi strålade och hennes son log blygt. Innan teamet skulle åka fick Liivi en Bibel och som av en ingivelse så stoppade jag med de pengar jag hade inuti. Tårar syntes igen när hon fick den och hon höll den hårt. Vi kramade varandra igen och Jesuskärleken fanns där mellan oss. Sedan vi träffades första gången har jag varit tillbaka två gånger i Liivis by och varje gång finns en sådan glädje och kärlek mellan oss.

Mission, att gå i Jesu fotspår, är enkelt. Jesu kärlek sträcker sig över alla nations- och generationsgränser och når människors hjär-tan innan vi möter dem. Det enda som behövs är lärjungar över hela jorden som vågar se sina medmänniskor i ögonen och berätta san-ningen om Jesu kärlek. Vill du vara en av de lärjungarna?

Samtalsfrågor och övningar

»EN HEL VÄRLD« heter det här kapitlet. Kristen tro handlar om hela världen och att hela världen.

- Vilka är de största behoven i ert lokala samhälle? Låt alla i gruppen ge sin bild. Är ni riktigt ambitiösa kan ni intervjua personal i kommunens olika förvaltningar, politiker, utsatta människor och så vidare. Vad får ni för bild av den ort där ni bor? Vad kan ni göra för att möta dessa behov, som enskilda och som församling? Finns det andra ni kan samarbeta med?
- Skriv en insändare till er lokaltidning om ett av de behov ni sett. Berätta vad ni tänker göra, hur detta hör ihop med er kristna tro och hur ni vill utmana andra att också göra något. Skicka sedan in den till tidningen!
- Vilka är de största behoven i vårt land och i vår värld? Vad är er bild och vilken bild ger andra? Vad kan vi i Svenska Missionskyrkan och SMU göra för att möta dessa behov?
- Skriv en motion till Kyrkokonferensen eller Riksmötet. Beskriv ett behov och utmana till handling! Vad skall vi göra för att möta de behov som finns i Sverige och världen?
- Vad ger er inspiration för att orka slita med alla svåra frågor och oändliga behov som finns? Vad har ni för vision? Vad tror ni att Gud har för vision för er? Vad ser ni framför er när ni tänker ett år, fem år, tio år framåt? Skriv ett brev till dig själv

En hel värld

eller till er grupp daterat ett, fem eller tio år framåt i tiden. Berätta vad som hänt och vad du eller ni gjorde för att det skulle bli så.

- Jyoti Deep hade redan vid födseln avskiljts av sina föräldrar att bli pastor. »Led den unge in på den väg han bör gå, så följer han den även som gammal« står det i **Ordspråksboken 22:6**. Hur hjälper vi egna och andras barn i Sverige att ta ansvar i särskilda uppgifter?
- Har ni någon gång gjort en liknande upplevelse som Sofie Elebo? Berätta för varandra.
- Hur kan vi hjälpa varandra att, liksom Sofie, göra något för en annan människa?
- Är det lättare att visa sin tro i en annan miljö än på sin »hemmaplan«? Varför? Varför inte?
- Sofies berättelse handlar också om frimodighet. En person avstavadade ordet »frimodighet«: »fri, modig, het«. Hur kan dessa ord bli ledord i vårt möte med andra?

Min vision om mission

En dag fick Gud frågan: »Vem är du?« Gud svarade: »Jag är.« När Jesus Kristus beskriver sig själv i evangelierna säger han »Jag är vägen, sanningen och livet«. Den första kristna församlingen tillhörde »vägen«. Så gör också vi. Vi är kallade att slå följe.

Inför framtiden drömmer jag om en kyrka som än mer har förstått att kyrkans väsen är mission. Vi kan samtala mycket om vad vi ska göra i vår kyrka, men vi är mission. I missionen har vi vårt existensberättigande.

Både vision och mission kommer från latinet. Vision kan vi översätta med syn, och mission översätter vi med sändning. För min inre syn kan jag se hur våra samarbetskyrkor världen över sänder fler medarbetare till oss i vår kyrka. Det är mer än en dröm. Det är en syn, en vision!

Tiden är kommen då vi får ta emot – inte bara sända ut – pastorer och missionärer.

Redan idag har vi faktiskt exempel på hur pastorer från våra systerkyrkor arbetar lokalt i församlingsarbete i Sverige.

I drömmen, visionen, ser jag hur medarbetare från kyrkan i Kongo eller Indien arbetar på vårt kyrkokansli. Då handlar det inte bara om någon eller några som kommer på besök utifrån ett projekt, utan medarbetare som finns i vår kyrkas ledningsgrupp och som ger oss vidgade perspektiv och nya utmaningar.

Idag talar vi i vår kyrka om ömsesidighet i mission. Vi talar om att vi vill växa.

I min vision ser jag hur missionens folk i vår kyrka har gått från tal och retorik till en verklighet där vi lever i missionen och i växten. Det hör ihop!

Göran Zettergren, Svenska Missionskyrkans missionsföreståndare

Vi och dom

Vi och dom

SVENSKA MISSIONSKYRKAN HAR i över hundra år bedrivit mission i Sverige och andra länder. Runt om i världen finns nu kyrkor som vuxit fram genom denna mission. När dessa kyrkor fick sin självständighet hoppades man att relationen **mor-dotter** skulle förändras till en **syskonrelation**.

Men att leva i en jämlik syskonrelation har visat sig svårt. Olika förhållanden, inte minst ekonomiska, gör att relationen blir ojämlig. Risken är uppenbar att initiativ och makt ligger hos den som har de ekonomiska resurserna. Det gamla mönstret av mor-dotter har trots alla deklARATIONER om nya tider varit seglivat och påverkar fortfarande vårt sätt att leva med varandra.

Kanske har biståndet förstärkt detta beroendeförhållande. Visst är det en fantastisk möjlighet att kunna vara med och förändra i så stor utsträckning som biståndet ger möjligheter till. Tänk på allt gott arbete som varit möjligt såsom sjuk- och hälsovård, utbildningsinsatser, organisationsutveckling och hiv- och aidsinformation. Samtidigt har det riskerat att skapa en beroendeställning till givarna och spänningar inom kyrkorna som tagit emot bistånd.

Istället för bilden av mor-dotter kan man använda Paulus' bild av kroppen: »Ni utgör Kristi kropp och är var för sig delar av den« (1 KOR 12:12–31). Då blir det tydligt att olika delar av kyrkan kan ha olika resurser, olika gåvor och uppgifter men samtidigt ha ett gemensamt mål, att tillsammans vara Kristi kropp. Denna delaktighet

gäller i alla skiften – om en del av kroppen lider, lider hela kroppen. Vi använder ju samma bild i kapitlet »Vi är kallade« om oss själva och församlingen.

I denna gemenskap blir det viktigt att se till vilka behov och vilka resurser var och en har. Traditionellt har kyrkor på norra halvklotet uppfattat sig som resursstarka och utan behov. I en ny tid när kyrkorna på södra halvklotet växer, samtidigt som medlemsantalet hos kyrkorna i nord minskar, blir det tydligt att vi måste se på resurser och behov på ett nytt sätt. Istället för **oberoende**, som var ledordet när de unga kyrkorna blev självständiga, använder vi begreppet **ömsesidigt beroende**. Vi kyrkor i nord måste erkänna våra brister och vårt behov av stöd från kyrkor i andra länder.

Våra mönster för möten mellan kyrkor förändras också. Förr reste många missionärer från Sverige till länder i syd. Med sig hade de olika former av resurser, de byggde och etablerade kyrka och verksamhet. Sannolikt hade denna verksamhet också stor betydelse för utvecklingen av församlingarna i Sverige. Missionens framgång i syd blev en viktig inspirations- och glädjekälla som stärkte de svenska församlingarnas liv.

Idag har detta sändande av missionärer minskat, men istället växer nya former fram. Den globaliserade världen med ökade kommunikationer gör det möjligt för församlingar och enskilda kristna att mötas och utbyta kontakter med varandra.

Så blev det för mig

– Kerstin Johansson, tidigare missionsarbetare i
Republiken Kongo och Demokratiska Republiken Kongo –

Vi bor här.

Dom bor på en annan plats.

Vi lever i den materiellt rika, ibland emotionellt kalla, världen.

Dom lever i den så kallade fattiga, men emotionellt rika och medkännande, världen.

Vi har sänt ut missionärer och jag har fått göra den resan.

Dom har fått ta emot missionärer, sådana som jag.

16 ÅR GAMMAL fick jag ta emot Jesus i mitt hjärta och mod att följa honom. Det gav mig möjligheten att arbeta som sjuksköterska och barnmorska i Kongo-Brazzaville (Republiken Kongo).

Jag har fått möta dom, arbeta ihop med dom, fira gudstjänst med dom och leva med dom. Dom är vänner, arbetskollegor, patienter, elever och tiggare. Dom har orsakat mig vånda, vanmakt, sömnlöshet, förtvivlan, men har också gett mig värme, omsorg, glädje, medkänsla, tid och vänskap. Dom har nära till skratt och är mycket givmilda trots sin fattigdom.

När samma tiggare kom var och varannan dag med de mest osannolika historier kunde både medkänsla och tålmod sättas på prov och uppgivenhet och förtvivlan fylla mitt inre. Vem är jag att döma om det är sant? Om livet är så outhärdligt för honom så behöver han min hjälp.

Vi och dom

Åren i Kongo gav mig en svensk man och afrikansk »släkt« och vänner.

Inom sjukvården har kongoleser och svenskar kämpat sida vid sida för människors liv, ställt upp för varandra och hjälpts åt så gott man kunnat. Olika erfarenheter och kompetens har smälts samman för själva livets skull. Och när det lyckades fick vi tacka Gud tillsammans.

I familjen hade vi en barnflicka som såg efter vår son när vi var på jobbet. Än idag kallar hon sig »hans andra mor« vilket hon verkligen är och det känns väldigt gott. Själva fick vi två extra söner som slapp byta skolbänken mot geväret.

Redan under de första åren fick vi en »farfar« att lyssna till och värna om. Vi fick många, många vänner som bland annat har lärt oss förstå det kongolesiska samhället och familjen. Vilken rikedom!

Vi har med glädje sett demokratin spira i landet, och entusiasmen och framtidstron hos folket, men också skräcken, sorgen, förtvivlan i människors ögon över krigets verkningar på folk och land. Jordbrukare, lärare, läkare, advokater och arbetslösa har blivit av med sina hem en, två och tre gånger. Ändå har de inte gett upp, ändå kan de tacka Gud för beskydd och hjälp. Jag beundrar dom och de har lärt mig mycket.

Det har inte varit lätt men det har varit ett rikt liv och det har varit mödan värt.

Så lever vi i olika konstellationer våra liv med »vi och dom« i tro, hopp och kärlek.

Rimforsa och Mukimbungu

– Inga-Maj H Gustafsson, missionskommittén
i Rimforsa missionsförsamling –

EN MEDLEM I Rimforsa missionsförsamling som besökte Kongo-Kinshasa (Demokratiska Republiken Kongo) år 2000 blev ombedd att ordna med en vänförsamling till församlingen i Mukimbungu. Pastor Madiadia skickade med ett brev till församlingen här i Rimforsa.

I början av 2001 utredde missionskommittén lämpligheten i att bli vänförsamling med Mukimbungu. Kontakter togs med Missionskyrkan centralt och Evangeliska samfundet (Communauté Evangélique du Congo – CEC) i Kongo-Kinshasa.

I mars beslöt församlingens styrelse att gå in i denna vänförsamlingsrelation. I svaret från Mukimbungu skrev pastor Madiadia att 692 personer hade böjt knä och tackat Gud för detta i en gudstjänst.

Mukimbungu församling har 1400 medlemmar i ett 40-tal byar. Kontakterna har skett genom brev och förbön för varandra. Det är företrädesvis pastor Madiadia som skriver från Kongo. Härifrån har missionskommitténs medlemmar och andra skrivit brev. En del barn och ungdomar har skrivit, men det är svårt att få någon kontinuitet. På initiativ från Mukimbungu har vi nu en gemensam förbönskalender.

Vi insåg tidigt att det var viktigt att vi fick besöka Mukimbungu för att med egna ögon se förhållandena och att hela vår församling fick träffa representanter från Mukimbungu. Vid några tillfällen har vi därför besökt varandra.

Hur vänförsamlingsrelationen har påverkat församlingen:

- Missionen har fått ett ansikte och blivit konkret, inte minst genom besöken från Kongo. Missionen kommer nära när man ser bilder och kan följa vad som händer med de pengar som vi skickar ut. Det är i dag en självklarhet att medlemmarna i Mukimbungu är våra trossyskon.
- Förbönen är det starkaste uttrycket för ömsesidighet och har stor betydelse för båda församlingarna. I Kongo finns en tillit till Gud och en naturlig förväntan på vad Gud vill och kan göra. Här har vi mycket att lära av det.
- Offrandet till mission i andra länder har tredubblats sedan 2001.
- Vänförsamlingsrelationen har gett nya möjligheter till kontakter mellan församlingen och andra organisationer i kommunen. Ett exempel är att kongoleser och även församlingsmedlemmar som har varit i Mukimbungu har besökt skolor och berättat om sina upplevelser – nu vet alla barn i kommunen vad Mukimbungu är.
- Vårt totala omvärldsenagemang har ökat och breddats.
- Från år 2006 deltar Kisa, Skeda och Södra Vi missionsförsamlingar i vänförsamlingsarbetet. Detta har även lett till ett närmare samarbete mellan de fyra församlingarna.

Svårigheter:

- Kommunikationen med Mukimbungu är en svårighet. Språket är franska och få personer i församlingen behärskar det. Alla brev måste därför översättas. Mukimbungu har ännu inte tillgång till e-post och det kan alltså ta lång tid innan vi får svar. Telefonerna fungerar bara ibland.
- Kulturskillnaderna är stora och ibland är det svårt att förstå

varandra. Teologin skiljer sig en del: predikoinnehåll och former för gudstjänst och församlingsarbete i Kongo är en aning gammaldags i våra ögon medan kongoleserna kan tycka att vi är lättsinniga och förslappade, inte minst i vårt förhållande till bönen.

- Ömsesidigheten har brister om man avser att byta samma saker. Vi vill istället se det så att båda församlingarna ger av det som man har. Mukimbungu ger oss förbön, goda tankar och empati. Vi ger av vårt materiella överflöd, men givetvis ber vi också för dem och tänker på dem.
- Vi har ett avtal mellan församlingarna, men det är ändå en svårighet att på ett tillfredsställande sätt följa upp användning- en av de offrade medel som vi sänder till Afrika.
- När ett land som Kongo kommer närmare ser man på ett klarare sätt alla svårigheter som finns där med krig, stor fattigdom och brist på det mesta. Detta kan kännas tungt och smärtsamt men är också en utmaning.

Alla förändringar går långsamt och det har tagit tid innan vänförsamlingsarbetet har blivit förankrat i hela församlingen. Det är en förutsättning att det finns eldsjälur i båda församlingarna som driver arbetet. Men det finns en risk om det är för få personer som riktigt engagerar sig. För att hålla intresset levande måste brev och personkontakter vara regelbundna och information ske kontinuerligt till församlingen. Under de här åren har vi dock sett att vänförsamlingsarbetet utvecklats och fördjupats till en bättre kännedom och förståelse för varandra i både Mukimbungu och Rimforsa. Att ha en vänförsamling är ett sätt att förverkliga församlingens missionsuppdrag i andra länder.

Samtalsfrågor och övningar

»VI OCH DOM« heter det här kapitlet. Det är lätt att isolera sig från andra, både människor som finns nära oss och definitivt de som finns långt bort. Men vi hör ihop, det är poängen.

- Vilka tänker ni på när vi talar om »vi och dom«? Finns det »vi och dom »i er församling? Om er församling är »vi« vilka är i så fall »dom«?
- Bilden av Kristi kropp kan användas på Missionskyrkans gemenskap med systerkyrkorna. I denna gemenskap är vi vana vid att vara de som alltid har och ger. Men vad har vi för behov som ni tror att våra systerkyrkor kan hjälpa oss med? Fundera både på er egen församling och på Svenska Missionskyrkan och SMU.
- Ibland sägs det att vi borde satsa mer på att möta behoven i vårt eget land och mindre på att möta behoven hos våra systerkyrkor och människor som de i sin tur arbetar för. Tänk er en linje på golvet där ena änden representerar behoven i vårt eget land och den andra änden representerar behoven hos våra systerkyrkor. Låt var och en ställa sig på linjen där man tycker att Missionskyrkan borde satsa sina resurser. Varför ställer ni er där ni står? Samtala med varandra.
- Vad vet ni om det bistånd som Svenska Missionskyrkan förmedlar? Hur mycket handlar det om per år och var och hur

används det? Läs mer på www.missionskyrkan.se och i årsberättelserna. Tycker ni att vi i Svenska Missionskyrkan använder biståndet på ett bra sätt?

- Miljöfrågan är en av de hetaste frågorna just nu, alla talar om den globala uppvärmningen. Vårt sätt att leva får konsekvenser för människor som redan är utsatta. Hur har ni förändrat er livsstil på grund av detta? Hur påverkar miljöfrågorna Missionskyrkans internationella missionsarbete?
- Kerstin Johansson skriver om hur mötet med »dom« har berikat hennes liv. Har ni gjort möten med »dom« där ni också har blivit berikade? Berätta för varandra.
- Inga-Maj H Gustafsson berättar om Rimforsas vänförsamlingsrelation till Mukimbungu. Borde Svenska Missionskyrkan satsa mera resurser på kontakter mellan församlingar i Sverige och församlingar inom systerkyrkorna? Varför?
- Hur kan en vänförsamlingsrelation präglas av ömsesidighet? Byter vi pengar mot bön eller kan det vara på något annat sätt?
- Tänk er att er församling skall ta emot en pastor från en av våra systerkyrkor. Ni i er grupp har ansvaret för hennes eller hans förberedelse den första tiden i Sverige. Vad behöver ni förbereda henne/honom på? Vad behöver hon/han veta om er församling, den ort ni finns på, om Sverige och om Svenska Missionskyrkan? Vad finns det för »fallgropar«?
- Sedan länge har vi delat in missionsarbetet i det nationella (»Inre missionen«) och det internationella (»Yttre missionen«). Nu försöker Missionskyrkan se helheten av nationellt och internationellt missionsarbete. Vad behöver göras för att det skall bli ett missionsarbete, oavsett om det utförs i Sverige eller ett annat land?

A photograph of a muscular man from the back, holding a baby in his arms. The man's physique is highly defined, and the baby is nestled against his chest. The lighting is warm and golden, creating a soft, intimate atmosphere. The background is a plain, light-colored wall.

**Mission
stavas
passion**

Mission stavas passion

BLUNDA OCH FÖRSÖK i fantasin se den lilla jorden i Vintergatans väldiga virvel. Se den blå planeten, vårt hem i universum, hur den skimrar som en pärla. Se närmare på livets skönhet, de finjusterade ekologiska sambanden och kärlekens ljuvlighet mellan människor. Hör ett barns skratt, smaka på ett Ingrid Marie-äpple och njut av färgskiftningarna i höstlönnen. Men se också skövlade skogar, djurfabriker, raserade byar, hungrande barn, slagna kvinnor och lem-lästade män.

Öppna ögonen och fundera på vad du just sett. Börja med det sköna i skapelsen. Det är inte svårt att hänföras över allt från det lilla kryptet till planeternas rörelser i rymden. Man kommer lätt till samma slutsats som Gud som »såg att allt som han hade gjort var mycket gott« (**I MOS 1:31**).

Men lika vacker som skapelsen är, lika förskräckligt kan livets villkor verka. Hat och våld, sjukdom och död, ensamhet och främlingskap, skövling och förorening. Inte var det så det var tänkt! »Herren såg att ondskan på jorden var stor ... Då ångrade Herren bittert att han hade gjort människor på jorden.« (**I MOS 6:5, 6**)

Man förstår att Gud kände sorg över människornas misslyckande. Vad skulle Gud göra nu? Ge upp hela drömmen? Börja om på en annan planet? Låta människan klara sig bäst hon kunde? Nej, en Gud

som älskar sin skapelse så passionerat ger inte upp i första taget! Och Gud ger människorna löfte om att inte utplåna dem och tar regnbågen som tecken på sitt löfte. (1 MOS 9:12-16)

Den fortsatta bibliska historien beskriver hur Gud på många sätt och genom många människor försöker göra allt i sin makt för att förverkliga sin ursprungliga tanke: paradiset's goda tillvaro. Det är här vi har missionens rötter och det är därför vi säger att det först och främst är **Guds mission, Missio Dei**. Men historien beskriver också hur det ständigt misslyckas. Vägen tillbaka till paradiset verkar både krokig och lång.

Men så kommer Jesus! Det är Gud själv som inte kan hålla sig borta från människorna och sin skapelse. Gud bara måste göra allt för att ställa tillrätta tillvaron och dess villkor. Vad annat kan man göra om man älskar något så passionerat?

Jesus ägnar sitt liv i offentligheten åt att i ord och handling upp-
rätta människor. Till varje pris vill han visa att Gud älskar alla och därför, utan hänsyn till sitt eget rykte eller sin egen säkerhet, umgås han med vem som helst, inte minst föraktade människor. Så utför han uppdraget, Guds mission. Och så går det som det går, en del människor tål det inte utan ser till att han blir avrättad.

Där kunde Gud ha satt punkt. Man kan förstå om Gud hade tröttnat och brutit sitt löfte att inte utplåna jorden. Men istället visar Gud att inte ens den mest djävulska ondska kan stå ivägen – Gud låter Jesus uppstå från döden! Detta blir det stora tecknet på att Gud har påbörjat återupprättelsen av skapelsen.

Det är med detta budskap som Gud med Andens kraft sänder ut lärjungarna, att i ord berätta om Guds kärlek, att i handling bekämpa alla onda krafter och i gemenskap visa vad ett nytt liv innebär. I Apostlagärningarna kan vi läsa om hur de gjorde och hur det gick.

Gud är fortfarande passionerad i sin kärlek till sin skapelse och kan göra allt för sina älskade. Gud vill fortfarande ha hjälp av oss människor.

Nu och här är det vår tur att förverkliga Guds mission. »Om inte jag – vem? Om inte nu – när?« brukar vi säga. När man ser Guds stora perspektiv kan man inte annat än gripas av samma passion.

När man ser hur människor far illa måste man ingripa. När man hör hur människor (miss-)uppfattar Gud måste man ge bilden av Jesus. När man förstår att människor värderar sig själva utifrån vad man äger måste man berätta att människans värde består i att man finns. När man ser hur naturen skövlas måste man försvara den mot rovdrift.

Tänk om vi kunde låta oss gripas djupare av denna väldiga kärlek som drömmer om att varje människa skall få ett helt och värdigt liv, i gemenskap med Gud och människor, i samklang med naturen och sig själv. Då blir vi ännu mer en del av Guds stora mission!

Mission utomlands och i Mariefred

– Tomas Arvidson, pastor i Munkhagskyrkan –

EFTER MÅNGA ÅR av minskat missionsintresse i takt med minskande medlemssiffror, hände något avgörande i Mariefred. Församlingen sa ja till en långsiktig vision där missionsuppdraget stod i centrum, till en början främst på hemmaplan.

Församlingens vision blev så småningom att man ville vara **en gudstjänstplats, en mötesplats, en växtplats** och **en viloplats**. Utifrån dessa fyra områden har vi arbetat med handlingsplaner för varje område där två nyckelord har funnits med: öppenhet och tydlighet. Det har funnits en längtan till att människor skall känna sig hemma och vara älskade som de är. Samtidigt har vi varit mycket klara i vårt vittnesbörd och vår längtan efter att människor i församlingens närhet skall hitta en levande gudstro.

Under senare år har församlingen jobbat med Naturlig Församlingsutveckling (NFU) där vi regelbundet arbetat tillsammans med en församlingsmentor. I församlingens vision finns de fyra platserna kvar, men de har också kompletterats med åtta områden där församlingen vill växa: utrustande ledarskap, gåvobaserad verksamhet, hängiven andlighet, funktionella strukturer, inspirerande gudstjänster, livsnära smågrupper, behovsorienterad evangelisation och kärleksfulla relationer.

Sedan nystarten för cirka tolv år sedan har församlingen vuxit från 20 till över 80 medlemmar och antalet betjänade var vid senaste mätningen 573 personer. Ungefär hälften av de nya medlemmarna har välkomnats till församlingen på bekännelse. Bidrag och stöd på olika sätt, inte minst ekonomiskt, från Baptistsamfundet och Missionskyrkan har haft stor betydelse för missionsarbetet på hemmaplan.

Församlingens missionsiver har fördjupats under åren. Vi har sett att mission bör utföras i Mariefred, Sörmland och vid jordens yttersta gräns samtidigt. Mentorn och framförallt inflyttning av människor med internationell missionserfarenhet har hjälpt oss att se den internationella missionen som en naturlig del av vårt arbete.

Idag finns en budget för den internationella missionen. Insamlade medel fördelas lika – 40 % vardera – mellan projekt i Baptistsamfundet (Thailand) och Missionskyrkan (Kongo-Brazzaville). Resterande 20 % fördelas mellan olika aktuella projekt. Samtidigt finns det ett stort engagemang i församlingen för bland annat kommunens vänortsprojekt och insamlingen till Världens barn.

»Vi vill som ett av våra uppdrag bedriva mission i Mariefred, men även i ett globalt perspektiv. Vi har ett uppdrag att försöka stödja det internationella arbete som görs tillsammans med våra samfund.«

–ur *Verksamhetsplan '06-'07*

Min vision om mission

Min dröm är att alla som kommer i vår gemenskap, vare sig det är i kyrkan, i hemmen, bland ungdomarna eller på våra respektive arbetsplatser, skall i oss möta den levande Kristus. Min dröm är att vår gemenskap är äkta, att vår tro tar sig mänskliga uttryck i form av tröst, uppmuntran och hjälp. Det visar sig i att vi har soppluncher, second hand-butik, ungdomscafé, jourhem, äldreboende, stödgrupper på våra sjukhem, husgrupper, förbönsgrupper, ja – allt som är relevant där vi bor med de behov som finns i vår närhet.

Jag drömmer om att den kärlek som vi själva mött skall synas i våra liv och förvandla andras.

Gudstjänsten är en viktig del i min dröm, att alla kommer samman på söndagarna i tillbedjan, lovsång och mässa för att verkligen fira att Kristus är uppstånden.

När Jesus säger att han har all makt i himlen och på jorden är det på riktigt. Han kan förvandla människors liv och förhållanden. Jag längtar efter att se mer av detta, att vi skall förstå att det är på riktigt! Det är inget som vi bara tror på söndagar, det är ingen känsla som kommer och går. Hans närvaro finns alltid – Jesus som sänder mig ger mig också av sin kraft. Han säger att han är med alla dagar till livets slut, alltså även idag här och nu i min och min grannes vardag och verklighet. Fråga »får jag be för dig« och du skall få se vad som händer.

Att få ihop ordet och omsorgen i praktisk handling är utmaningen. Vardagsgemenskapen i kyrkan med morgonmässa, soppa och arbetsgemenskap kommer att växa. Det diakonala och pastorala kommer att gå hand i hand. Att dela det verkliga livet, med all glädje, alla bekymmer, all vanda och ibland stor passion med människor är utmaningen för oss. Vi kommer inte undan närhet med Kristus och mellan varandra. Det betyder att allt vi gör måste vara präglad av vilja till enhet mellan alla kristna på orten.

Ulla Johansson, diakon i Lysekil

Samtalsfrågor och övningar

»MISSION STAVAS PASSION« heter det här kapitlet. Vi samtalar om vilka drivkrafter vi har och hur vår vision ser ut.

- Motiven för mission skiftar. För somliga är livet före döden viktigast, för andra är det livet efter döden som är det viktiga. Man kämpar för fred och rättvisa eller för att få människor att komma till himlen. Hur är det i er församling, vad har ni för motiv för mission? Hur hittar ni inspiration till mission både på er ort och utomlands? Berätta för varandra i gruppen.
- »Vittnesbörd – tjänst – mission« heter en avdelning i *Psalmer och sånger*. Sjung er igenom hela eller delar av avdelningen. Har ni någon favoritpsalm? Skiljer sig nya sånger från gamla? Vad finns det för syn på mission i psalmerna och sångerna vi sjunger?
- Vad har vi i Svenska Missionskyrkan och SMU för motiv för mission? Läs policydokumentet *Evangelium åt alla*. Håller ni med om vad som skrivs? Saknar ni något motiv? (se www.missionskyrkan.se)
- I Munkhagskyrkan, Mariefred, vill man att församlingen skall vara en gudstjänstplats, en mötesplats, en växtplats och en viloplats. Vilka ord vill ni använda för er församling?
- Ulla Johansson skriver »Jag drömmer om att den kärlek som vi själva mött skall synas i våra liv och förvandla andras«. Berätta

Mission stavas passion

om hur ni sett denna kärlek hos människor ni mött och hur den har förvandlat er.

- Hur ser er vision om mission ut? Låt var och en skriva sin egen vision. Jämför dem sedan med varandra.
- Göran Zettergren (sid. 40) ser framför sig hur våra samlarbetskyrkor skickar medarbetare till oss. Skulle ni vara beredda att ta emot en av dessa? Vad vill ni i så fall att hon eller han skall vara och göra? Hur kan ni förbereda er för att det skall bli möjligt?
- Vad utmanas ni mest av i Cora Antonios vision (sid. 30) om ni tänker på Svenska Missionskyrkan? Vad borde vi arbeta med för att hennes vision skall bli verklig hos oss?
- På vilka sätt gestaltar ni att Gud är passionerad i sin kärlek till sin skapelse?
- Passion kan betyda både kärlek och lidande. Vilken kärlek skulle ni vara beredda att lida för?

Samtala vidare

FÖLJANDE METODER KAN vara användbara redskap för ett fortsatt samtal om kristen tro.

Frälsarkransen

Frälsarkransen är ett modernt radband med 18 pärlor. Livets pärlor, som de också kallas, kan få personlig innebörd men har samtidigt något att berätta från djup med rötter i den kristna traditionen. Frälsarkransen har utformats av biskop Martin Lönnebo.

Du kan läsa mera på Frälsarkransens egen hemsida:

www.fralsarkransen.se

Genom boken *En väg till livsmod och tillit. Möt kristen tro med Frälsarkransen* (Verbum. Författare: Eva Cronsioe, präst i Svenska kyrkan och Thomas Ericson, pastor i Svenska Missionskyrkan) ges vägledning till att erbjuda en kurs för nutidens människor som söker en andlighet som fungerar i vardagen. Frälsarkransens tio olika slags pärlor, ger innehåll till en serie av tio samlingar. Här är pärlorna/ämnena som både ger plats för det ljusa och mörka i livet: Gudspärlan, Tystnadspärlorna, Jagpärlan, Doppärlan/Överlåtelsepärlan, Ökenpärlan, Bekymmerslöshetspärlan, De två kärlekspärlorna, Hemlighetspärlorna, Nattens och dödens pärla och Uppståndelsepärlan.

Kvällarnas upplägg: en måltid, ett kortare föredrag, symbolhandling, smågruppssamtal och avslutande andliga övningar. För att ge hjälp till kursupplägg har ett kurskoncept utarbetats: »En väg till livsmod och tillit - ett kurskoncept.« Ta kontakt med Studieförbundet Bilda, www.bilda.se. Du kan också ta kontakt med Svenska Missionskyrkans olika distrikt för att få vägledning.

Alphakursen

Alpha är en praktisk introduktionskurs i den kristna tron avsedd i första hand för icke kyrkvana personer och nykristna.

Alpha-kurser hålls på många olika platser och på olika tider på dagen. De flesta kurser hålls på en bestämd veckodag under tio veckor.

Alphakursen har växt fram i Holy Trinity Brompton, en Anglikansk katedral i centrala London. Där utvecklades den i början av 1990-talet. Den har blivit ett användbart redskap över hela världen och brukas i alla de stora kyrkofamiljerna.

Återkommande i en alphakväll är:

- Kvällsmat – att äta tillsammans ger gemenskap och möjlighet att komma direkt från jobbet.
- Föredrag – som ger grunderna i kristen tro. Ämnena ges i boken »Livets frågor« Kan också erhållas som video.
- Smågrupper – för samtal, där man hör till en och samma grupp under hela kursen.

Mitt i kursen läggs ett helgdygn in. Kursen både börjar och avslutas med introduktion och fest som har öppet deltagande då vänner bjuds med.

Nyckelord i Alpha är: öppenhet, tydlighet och respekt för den process som behövs för trons växt i en människas liv.

Alpha Sverige tillhandahåller ett antal årliga utbildningar – Alpha-konferenser – och material för kurserna. Det finns också Alpharåd-givare till hjälp i de olika länen. Kontakta Alpha Sverige:

www.alphasverige.org tel: 08-35 18 62

Vill du läsa om Alpha i världen gå in på:

www.alpha.org/worldwide-alpha

Livsnära samtal

Livsnära samtal är en metod som kan tillämpas i smågrupper av alla de slag. Förhållningssätt och pedagogik har hämtats från erfarenheter som växt fram inom Vuxendialog, www.vuxendialog.se. Livsnära samtal betonar att tonen i samtalet är viktig för att samtalet ska kunna röra vid vårt inre. Tre delar skapar samtalets ton: Tillit inför att det jag delar stannar i gruppen. Förhållningssättet att ingen är färdig och har alla svar. Samtal utifrån det som ligger nära mitt hjärta, då blir det varsamt och lågmält.

Återkommande i en samling:

- En stund att landa, fika, småprata och lyssna på musik.
- En runda, där var och en får några minuter att berätta det som då känns aktuellt, utan att avbrytas eller kommenteras. Ett ljus, en sten eller något annat markerar vem som har ordet.
- Öppning för den som vill fortsätta med några funderingar utifrån sin berättelse.
- Sedan följer temasamtal/bibelstudium, det ni kommit överens om. Samtalet löper fritt och ledaren ser till att alla får rum.
- Avsluta med att var och en säger något kort om det som berört, det man bär med sig från samtalet. (Självklart kan man också avsluta med bön i den grupp där det är naturligt).

Svenska Missionskyrkan och SMU vill ge inspiration och stöd till Livsnära samtal i grupper som redan finns och i nya samtalsgrupper som kan erbjudas människor utifrån livsfrågor och andligt sökande. I alla Missionskyrkans distrikt och i varje region inom Studieförbundet Bilda finns kontaktpersoner som kan vägleda er vidare. Sök efter Livsnära samtal på någon av hemsidorna:

www.missionskyrkan.se, www.smu.se & www.bilda.se

Läs vidare

FÖR DEN SOM vill läsa mer om mission rekommenderar vi följande läsning. Det finns mycket mer skrivet om mission men börja gärna med detta.

Liv och rörelse

I boken *Liv och rörelse* kan man läsa hur Svenska Missionskyrkan har arbetat med mission ända från samfundets bildande 1878.

Svenska Missionskyrkans konstitution

Svenska Missionskyrkans konstitution består av tre delar. I delarna kan man läsa en hel del om församlingens och vårt gemensamma uppdrag, mission.

Evangelium åt alla

Evangelium åt alla beskriver tankarna bakom det internationella missionsarbetet. Man kan också läsa materialet med funderingar in i vårt eget arbete i Sverige.

Både här och där

Materialet har givits ut av Svenska kyrkan som en hjälp till lokala församlingar att fundera över sitt uppdrag, sin mission.

På den här bokens hemsida hittar du kommentarer och fler litteraturltips:

www.missionskyrkan.se/missionstavasp passion

I *Mission stavas passion* kommer tron och missionen till praktiskt uttryck genom många röster, situationer och platser: på en varm träbänk i Estland, i en vänförsamlingsrelation, från missionsarbetare, missionsföreståndare, diakoner och engagerade församlingsmedlemmar.

Det är tillsammans med andra vi kan lära känna Kristi kärlek, menar Paulus. När vi samtalar med varandra får vi mer kunskap och djupare insikt.

Med *Mission stavas passion* vill Missionskyrkan och SMU inbjuda till ett fortsatt och förnyat samtal om mission. Man behöver ständigt fördjupa förståelsen av kallelse, motiv och metoder. Nya tider utmanar oss att tänka nytt, att våga det annorlunda, att förnya oss.

Den här boken kan hjälpa församlingar, SMU-föreningar och enskilda i samtal om mission långt borta och nära.

ISBN 978-91-974832-4-7